

første Omgang naa at faa mit eget Forslag igennem, jeg kom kun et Stykke hen ad Vejen og slutter mig til det radikale Venstres Program, der byder en væsentlig Nedsættelse i de militære Udgifter. Og naar det ærede Medlem tænker sig om, hvis han kan — jeg ved han meget nødig vil, naar det gælder Sandheden overfor os —, vil han se, at vi ere gaaede nøjagtigt samme Vej. Vi gik til Vælgerne paa et Program, og vi gjorde alt, hvad vi kunde, for at faa det gennemført. Det var ikke med særlig stor Glæde eller Begejstring, at vi saa den nuværende Forsvarsminister komme ind, fordi vi vidste, at vi saa skulde opgive det principale i vort Forslag, men vi maatte som praktiske Mænd — maaske halvvejs belærte af det ærede Medlem for Københavns 5. Valgkreds — sige: Nu kunne vi naa et nogenlunde godt Resultat, vi kunne naa et langt Stykke frem paa Vejen. Ved at samarbejde med dem, som forhindrede os i at opnaa det, vi helst vilde have, opnaa vi det meste af det, vi ønske. Som praktiske Mænd maa vi gøre det, da vi ere udelukkede fra at gennemføre vort eget Forslag.

Hvis det ærede Medlem vil se paa sin egen Udvikling siden Valget den 25. Maj, vil han finde, at den har været lidt kroget, lidt vind og skæv, og at den har slaet mange Bugter og søgt mange forskellige Steder hen. For Tiden anstrenger han sig for at gøre os bange for vore Vælgere, saa vi kunde hjælpe ham og hans Planer og vælte Forliget. I sin Tid var det ærede Medlem fra Ringkøbing, han friede til, nu bejler han til os. Men jeg tror, han bliver skuffet, og jeg tror, at han er ganske klar over, at det er klogt af os, at vi gøre nøjagtigt det samme, som det ærede Medlems hele Politik gaar ud paa: at søge Forbindelser de Steder, der ere nærmest, lempe sig frem og tage det, man kan faa, af hvad man ønsker, selv om man derved skal gaa bort fra sit eget rene og klare Forslag, for det ærede Medlems Vedkommende: Afrustningsforslaget. Det ærede Medlem risikerer dette, fordi han da vil kunne sige til sine Vælgere: Jeg opnaaede noget, jeg kom et Stykke frem ad Vejen. Vi andre bære os ad paa samme Maade. Naar det ærede Medlem er bleven klar over dette, synes jeg, at vi kunne lade Beskyldningen for Forræderi — om Forladelse, det Ord maa jeg ikke bruge —, men om at narre og svigte, fare og kritisere hinanden ud fra de saglige Standpunkter, vi staa paa. Fra et antimilitaristiske Standpunkt er der, det indrømmer

jeg, virkelig Angrebspunkter nok for det ærede Medlem, men de falde blot ikke ind under de Vinkler, som det ærede Medlem har forsøgt at anlægge overfor os.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om den stadige Trusel med vore Vælgere i Fremtiden. I Formiddags var der egentlig kun en eneste Ting, der begejstrede det ærede Medlem (Borgbjerg). Han blev varm i Slutningen af sin Tale, da han kom til de vilde Drømme om de Titusinder af vore Vælgere, der vilde marchere over i Socialdemokraternes Rækker. Da det ærede Medlem var kommen dertil, var han glad, og det forstaar jeg meget godt. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, om han mener, at vi, selv om vi — hvad jeg ikke tror, det ærede Medlem faar Ret i — muligvis skulde miste nogle Vælgere, af den Grund skulde svigte den Overbevisning, vi have, og gøre noget, vi finde urigtigt. Og det maa jo dog ligge i det ærede Medlems Tankegang, hvis han tror, at hans Trusel skal hjælpe. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har foretaget sin Kovending overfor Forsvarsministeren, fordi han frygtede, at de socialdemokratiske Vælgere vilde gaa deres Vej paa Grund af det ærede Medlems Holdning mellem den 26. Juli og den 12. August. Det ved jeg ikke, og jeg skal ikke insinuere det. Men ud fra hans Tankegang maa man tro, at det har været medvirkende til, at han pludselig slog om den 17. August og kaldte det en Skandale, at den nuværende Forsvarsminister kom ind i Ministeriet, efter at det ærede Medlem i 3 Uger havde søgt at faa dannet Ministerium sammen med Forsvarsministerens Gruppe. Jeg tror, at det ærede Medlem (Borgbjerg) ganske rolig kan gaa ud fra, at Skuffelsen blandt Højres Vælgere vilde blive meget større og mere dybtgaaende, hvis vi fulgte det ærede Medlems Opfordring og hjalp ham at kuldaste Forliget og dermed førte os ud i en forsvarsmæssig set fuldstændig haabløs Situation.

Det ærede Medlem sagde — jeg ved ikke, om det var en Fortalelse, men han gentog det for Resten —, at Forsvarsministeren og hans Parti gaa med til at vedligeholde Bahnsøns Fæstning, og et Øjeblik efter paastod han, at Fæstningen smuldrer bort. Nu har jeg altid haft den Opfattelse, at den Ting, man vedligeholder, ikke smuldrer hen, men bliver liggende. Og det samme Forhold, tror jeg, vil gøre sig gældende overfor de forsvarsvenlige Vælgere. Jeg indrømmer, at jeg vilde betragte det som en Ulykke, hvis Forsvars-